

"Cal desvetllar les persones que no saben commoure's pel dolor dels altres"

Dij, 13/02/2020 per Papa Francesc

[Les homilies del papa Francesc](#)

Audiència General 12 de febrer 2020

Catequesi sobre les Benaurances:

Estimats germans i germanes, bon dia!

Hem empès el viatge cap a les Benaurances i avui ens centrem en la segona:
Feliços els qui ploren, perquè seran consolats.

En la llengua grega en què està escrit l'Evangelí, aquesta benaurança s'expressa amb un verb que no és en forma passiva - de fet els benaurats no pateixen aquest plor - sinó en forma activa: "s'afligeixen"; ploren, però per dins. Es tracta d'una actitud que ha esdevingut central en l'espiritualitat cristiana i que els pares del desert, els primers monjos de la història, anomenaven "penthos", és a dir un dolor interior que s'obre a una relació amb el Senyor i amb el proïsme; a una renovada relació amb el Senyor i amb el proïsme.

Aquest plor, en les Escriptures, pot tenir dos aspectes: el primer és per la mort o pel sofriment d'algú. L'altre aspecte són les llàgrimes pel pecat - pel propi pecat - , quan el cor sagna pel dolor d'haver ofès Déu i el proïsme.

Es tracta, doncs, de desitjar el bé de l'altre de tal manera que ens lligui a ell o ella fins a compartir el seu dolor. Hi ha persones que es queden allunyades, un pas enrere; en canvi és important que els altres penetrin en el nostre cor.

He parlat sovint del do de les llàgrimes, i del [valor que té](#). Es pot estimar d'una manera freda? Es pot estimar perquè és obligatori, per deure? Certament no. Hi ha afligits que cal consolar, però a vegades hi ha també consolats que cal afligir,

desvetllar, que tenen un cor de pedra i s'han oblidat de plorar. Cal desvetllar les persones que no saben commoure's pel dolor dels altres.

El dol, per exemple, és un camí amarg, però pot ser útil per obrir els ulls sobre la vida i sobre el valor sagrat i insubstituïble de cada persona, i en aquell moment te n'adones de com n'és de curt el temps.

Hi ha un segon significat d'aquesta paradoxal benaurança: plorar *pel pecat*.

Aquí hem de distingir: hi ha qui s'enfada perquè s'ha equivocat. Però això és orgull. En canvi hi ha qui plora pel mal que ha fet, pel bé que ha deixat de fer, per la traïció de la relació amb Déu. Aquest és el plor per no haver estimat, que neix de tenir en el cor la vida dels altres. Aquí plorem perquè no corresponem al Senyor que ens estima tant, i ens entristeix el pensament del bé que no hem fet; aquest és el sentit del pecat. Diuen: "*He ferit aquell que estimo*", i això ens dol fins a fer-nos plorar. Que Déu sigui beneït si arriben aquestes llàgrimes!

Aquest és el tema dels propis errors que hem d'afrontar, difícil però vital. Pensem en el plor de sant Pere, que el portarà a un amor nou i molt més autèntic: és un plor que purifica, que renova. Pere va mirar Jesús i va plorar: el seu cor es va renovar. A diferència de Judes, que no va acceptar que s'havia equivocat i, pobret, es va suïcidar. Comprendre el pecat és un do de Déu, és una obra de l'Esperit Sant. Nosaltres sols no podem comprendre el pecat. És una gràcia que hem de demanar. Senyor, que jo compregui el mal que he fet o que puc fer. Aquest és un do molt gran i després d'haver entès això, arriba el plany del penediment.

Un dels primers monjos, Efreem el Sirià, diu que un rostre rentat amb les llàgrimes és indiscutiblement bell (cf. *Discurs ascètic*). La bellesa del penediment, la bellesa del plor, la bellesa de la contrició! Com sempre la vida cristiana té en la misericòrdia la seva millor expressió. Savi i feliç és qui accepta el dolor unit a l'amor, perquè rebrà el consol de l'Esperit Sant que és la tendresa de Déu que perdona i corregeix. Déu sempre perdona: no oblidem això. Déu sempre perdona, fins i tot els pecats més lletjos, sempre. El problema el tenim nosaltres, que ens cansem de demanar perdó, ens tanquem en nosaltres mateixos i no demanem perdó. Aquest és el problema; però Ell és allà per perdonar.

Si tenim sempre present que Déu «no ens castiga com mereixem pels nostres pecats i no ens paga com deuria les nostres culpes» (*Sal 103,10*), visquem en la misericòrdia i en la compassió, i l'amor apareixerà en nosaltres. Que el Senyor ens concedeixi estimar en abundància, estimar amb el somriure, amb la proximitat, amb el servei i també amb el plor.

Traducció: Josep M. Torrents